MUIZEN EN WEEKDIEREN

Wij brachten onze zomervacantie door in een zich daartoe lenende eenvoudige opstal in het Loetgebied, enkele km ten noorden van Lekkerkerk. Het Loetgebied is een verland meertje, en is nog steeds erg drassig. Het bestaat uit vele, door sloten gescheiden, kleine

kavels. Op een van deze kavels, in feite een met overwegend elzen en varens begroeid eilandje, staat ons zomerhuisje. Hoewel niet hoger dan ruim twee meter, heeft het drie woonlagen. In het plafond broeden mezen en hebben muizen hun nesten. Daaronder hebben wij onze vertrekken. Onder de vloer huizen weer muizen. Erg landelijk dus. 's Winters overnachten de mezen, en misschien ook de klein jantjes, in het plafond.

Achter het huisje, tot vrijwel onder het raam van de huiskamer, groeien brandnetels, bitterzoet, gras en rietachtige gewassen. De bodem is er nauwelijks stevig genoeg om een mens te dragen. Op een dag zag ik daar ineens iets bewegen. Een enorm grote, zeer welgedane huismuis had de grootste moeite om zich, al zwaaiend met zijn staart, op de liggende stengels van het bitterzoet in evenwicht te houden, en er zich op voort te bewegen. Kijkend naar het spectakel zag ik nog een tweede muis, en na enig wachten zelfs een derde, die zich op dezelfde wijze onledig hielden. Soms tuimelde er een ongewild naar beneden, soms ook verdwenen ze vrijwillig. Mijn aanwezigheid aan de andere kant van het raam, op hoogstens twee meter afstand, stoorde hen allerminst, zelfs als ik me bewoog of wat geluid maakte. Wat zochten ze daar toch zo ijverig en zo opeens? Er leek maar één antwoord mogelijk: de alom aanwezige barnsteenslakjes. Om zekerheid te krijgen vatte ik een van die slakjes scherp in het oog, en wachtte af. Enkele malen passeerde een muis op minder dan een decimeter afstand zonder dat er wat gebeurde. Pas toen een muis vrijwel met zijn snufferd tegen het slakje aanliep, werd het gegrepen en verorberd. Zo verging het ook enkele andere slakjes die ik op die afstand duidelijk kon zien zitten, maar die de muizen zo moeizaam moesten zoeken.

Het was me al eens eerder opgevallen dat de barnsteenslakjes, en die niet alleen, zo'n uitgesproken neiging hadden om, als het even kon, het hogerop te zoeken. Zou er een zo grote selectiedruk in die richting zijn ten gevolge van predatie (jacht) door huismuizen, en vermoedelijk nog meer door de talrijke spitsmuizen?

A.V.